

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 42 Az 18/2016 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) v rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-ZA18-2016, posoudilo žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavilo podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 2. 2017, č. j. 42 Az 18/2016 - 47.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel s odkazem na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, uvedl, že kasační stížnost je přijatelná z toho důvodu, že se týká otázky, jež dosud nebyla vůbec či plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Touto otázkou mělo být to, zda je doručení povolávacího rozkazu ukrajinskou armádou v případě odmítání nástupu do ukrajinské armády novou skutečností, která vylučuje zastavení azylového řízení pro nepřípustnost. Stěžovatel se totiž v době, kdy probíhalo řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, pouze obával povolání do armády. V okamžiku podání nové žádosti o mezinárodní ochranu mu však byl již doručen do vlastních rukou povolávací rozkaz. Tím došlo k zásadnímu zhoršení jeho postavení, neboť ho to vystavilo reálnému nebezpečí ohrožení trestním stíháním. Zásadním kritériem při zvažování hrozících následků nenastoupení do ukrajinské armády má být právě to, zda byl osobě podléhající branné povinnosti doručen povolávací rozkaz či nikoliv, neboť nenastoupení branné povinnosti po doručení povolávacího rozkazu je již trestné. Tyto trestněprávní následky tudíž představují novou skutečnost, která odůvodňuje projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud pak pochybil, když spekuloval o pravosti doručeného povolávacího rozkazu a o způsobu jeho doručení, neboť tím nahrazoval činnost žalovaného.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že právní otázkou, která dosud nebyla vůbec nebo nebyla plně vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, je, zda je doručení povolávacího rozkazu do ukrajinské armády novou skutečností, která vylučuje zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost. Nejvyšší správní soud se však

pokračování

s takovým hodnocením neztotožňuje. Otázkou, jak mají správní orgány postupovat při hodnocení opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, se totiž Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zabýval. Podle této judikatury je opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná tehdy, pokud „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31).

[9] Z výše uvedeného je zřejmé, že přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu se odvíjí zejména od konkrétního posouzení, zda opakovaná žádost obsahuje *nové azylově relevantní skutkové okolnosti*. Stěžejní pro posouzení je přitom právě a pouze to, zda se jedná o okolnost azylově relevantní, není proto podstatné, jestli se jedná o okolnost uváděnou v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, anebo o okolnost uváděnou v žádosti opakované. Tím, zda je branná povinnost takovou azylově relevantní okolností, se přitom Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval, přičemž z této judikatury zřetelně vyplývá, že odmítání vojenské služby samo o sobě není azylově relevantním důvodem, byť by bylo její odmítání spojeno s trestněprávními konsekvencemi, anebo její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34). Jak žalovaný, tak zejména krajský soud, se posouzením stěžovatelem tvrzené skutečnosti odůvodňující vedení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu dostatečným způsobem a v intencích závěrů citované judikatury zabývali. Přesvědčivým způsobem přitom vysvětlili, proč samo doručení povolávacího rozkazu ve stěžovatelově případě nepředstavovalo – oproti jeho již dříve existující a žalovaným při posuzování první žádosti o mezinárodní ochranu zvažované existenci branné povinnosti – novou skutečnost odůvodňující projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. „Spekulace“ stran pravosti povolávacího rozkazu pak podle Nejvyššího správního soudu nemůže být považována za pochybení krajského soudu již z toho důvodu, že tyto úvahy jdou zřetelně nad rámec vlastního odůvodnění, a na samotné posouzení tudíž neměly ani nemohly mít vliv.

[10] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[11] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při

přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu